

Direktion eller være Deltagere direkte eller indirekte i Forretninger.

I § 9, 4. Stk., er Laan til Revisorer og Modtagelse af Kaution fra saadanne foreslaaet betinget af Samtykke fra Bestyrelsen.

Da ikke alene Bankdirektørers ukontrollerede Optagelse af Laan i deres Bank, men ogsaa Laan til Bankdirektørerne nærtstaaende Personer, kan frembyde særlige Risikomomenter, er der i § 9, 5. Stk., foreslaaet visse Kontrolbestemmelser i saa Henseende.

Til § 10.

Den nugældende Regel om, at — foruden vedkommende Pengeinstituts Vedtægter — Bankloven skal være aftrykt i alle Bankbøger, synes at medføre en ikke ganske nødvendig Udgift og er derfor foreslaaet erstattet af Fremlæggelse i Lokalerne af Bankloven m. v.

Ogsaa for Sparekassernes Vedkommende kunde der maaske være Anledning til at lempe de tilsvarende i Sparekasselovens § 9 indeholdte Bestemmelser, hvorfor man er betænkt paa, dersom nærværende Lovforslag maatte blive ophøjet til Lov, at stille Forslag om Ændring af Sparekasseloven paa dette Punkt; det samme gælder i Særdeleshed ogsaa med Hensyn til de i nærværende Forslags § 17 indeholdte Bestemmelser om Mortifikation af Kontrabøger m. v., jvfr. ogsaa § 15.

Den i Banklovens § 10 indeholdte Bestemmelse om Stempelfrihed for Bankbøger er ikke medtaget i Forslaget, idet den nu er optaget i Stempeloven af 1. April 1922 § 143.

Paabudet om særlig Mærkning af Bankbøger, paa hvilke der kan hæves ved Hjælp af Checks, kan formentlig uden Betænkelighed udstrækkes til at omfatte alle saadanne Bankbøger, saaledes at Bankerne, naar de forud for Banklovens Ikrafttræden udstedte Bankbøger forevises til Renttilskrivning e. l., bør forsyne Bøgerne med den foreskrevne Paastempling.

Til § 11.

Som allerede i de indledende Bemærkninger til Lovforslaget nævnt, er det Tanken at gøre Spørgsmaalet om Bankernes Likviditet til Genstand for Overvejelse i Forbindelse med den nøjere Undersøgelse og Bearbejdelse af Kriseerfaringerne, som agtes iværksat, naar Tiden hertil er moden.

Da det imidlertid næppe kan nægtes, at det er af betydelig Vigtighed at tilvejebringe en saadan Likviditet, at de private Banker ikke i Krisetider er henvist til i

for stort Omfang at lægge Beslag paa Nationalbankens Kræfter og derved vanskeliggøre det for denne paa tilstrækkelig effektiv Maade at varetage sine øvrige Opgaver, har man allerede nu ment at burde foreslaa en Skærpelse af de i Øjeblikket gældende Likviditetsforskrifter, i Særdeleshed derved, at de likvide Beholdninger ikke alene stilles i Forhold til de paa Anfordring eller med kort Varsel forfaldende Gældsforpligtelser, men tillige skal udgøre mindst 10 pCt. af de samlede Forpligtelser, herunder Garantiforpligtelser. For at lette Kontrollen med Overholdelsen af det foreskrevne Forhold mellem Bankernes likvide Beholdninger og Anfordringsskælden er det yderligere foreslaaet, at Forpligtelser i Henhold til Indskud paa Bankbog eller Bankbogs vilkaar med kortere Opsigelsesvarsel end en Maaned skal sidestilles med Anfordringsskælden uanset mulige Udbetalingsforbehold.

Løvrigt har man ikke paa nærværende Tidspunkt ment at burde forsøge en skarpere Formulering af de likvide Beholdninger end den i den nugældende Banklov indeholdte.

Til § 12.

I nærværende Forslags § 12, 1. og 2. Stk., er søgt udformet et Sæt nye Regler om Bankers Erhvervelse af faste Ejendomme, idet Erfaringen fra Bankkriserne — i Særdeleshed Krisen 1907—08 — synes at vise, at overdreven Anbringelse af Bankmidler i faste Ejendomme saavel likviditets- som sikkerhedsmæssigt kan frembyde Betænkelighed. I den svenske Banklov er man gaaet den Vej at foreskrive, at de likvide Beholdninger skal forøges, efterhaanden som en Bank i større Udstrækning erhverver faste Ejendomme. I nærværende Lovforslag har man imidlertid foretrukket foreløbig at angive en bestemt Procentgrænse, som sædvanlig ikke bør overskrides.

I den nugældende Banklov er der ikke givet Forskrifter imod uforholdsmæssig Kreditydelse til enkelte Kunder. At det bør iagttages, at den Kredit, der ydes en Kunde, ikke bør være uforholdsmæssig stor i Forhold til Kundens egen Kapitalkraft, er formentlig saa selvfølgelig, at Loven ikke behøver at sige det; men ogsaa en Kreditydelse, der er for stor i Forhold til Bankens egen Kapital, kan — konkrete Eksempler er det formentlig unødvendigt at minde om — være skæbnesvanger for en Bank. Den Grænse, der i saa Henseende bør opstilles, beror paa et Skøn — i det norske Banklovforslag er den sat til 35 pCt. af Bankens Egenkapital, idet der dog herved bortses